Eesti Kontsert

ERSO
Wayne Marshall

Eesti
Kontsert
Kingi
muusikaelamusi!
Kinkepiletid väärtuses 10 €, 20 €, 30 €, 50 €
Kinkepiletite eest saab osta Eesti Kontserdi
korraldatavate ürituste pileteid.
Kehtivus üks aasta alates ostuhetkest.
Osta Eesti Kontserdi kinkepiletid eestikontsert.ee või piletilevi.ee

N 5. NOVEMBER 2026 kell 19.00 Pärnu kontserdimaja
R 6. NOVEMBER 2026 kell 19.00 Estonia kontserdisaal

ERSO
Wayne Marshall

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Wayne Marshall dirigent/klaver, Suurbritannia

KAVA

George Gershwin (1898–1937)
Klaverikontsert F-duur (1925)

- *Allegro*
- *Adagio – Andante con moto*
- *Allegro agitato*

VAHEAEG

Aaron Copland (1900–1990)
„El Salón México“ (1936)

Leonard Bernstein (1918–1990)
Kolm tantsu balletisüidist „Fancy Free“ (VI osa, 1944)

Edward Kennedy „Duke“ Ellington (1899–1974)
„Harlem“ (1950), seadnud **Luther Henderson** (1919–2003), kohandanud **Maurice Peress** (1930–2019)

Vaheajaga kontsert kestab umbes 2 tundi 15 min.

Koostöös Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga

ERSO ja Wayne Marshalli kontserdikava esitleb nelja ameerika muusika suurkuju, kelle teosed portreteerivad neid inspireerinud paiku ja peegeldavad oma ajastu elutunnetust. See kujuteldav rännak viib kuulaja Mehhiko tantsusaali, New Yorgi tänavatele ja Harlemi linnaossa, mille pulbitsevad rütmid ja kirevad meeleolud on heliloojad oma muusikasse jäädvustanud.

Aaron Coplandi looming on omamoodi ameerika muusikalise identiteedi väljendus, milles kohtuvad rahvuslik omapära ja avatud pilk maailmale. Pariisis Nadia Boulanger' juures õppinud helilooja väljendas end oma pikal loometeel nii Euroopa avangardsete kompositsioonitehnikate kaudu kui ka džässi ja popmuusika keeles. Soovist lähendada nüüdismuusikat laiemale publikule kujundas Copland 1930. aastate teisel poolel välja rahvalähedasema helikeele, mida iseloomustavad selged meloodiad, tonaalne harmoonia ja läbipaistev kõlapilt. Lihtsam väljenduslaad ei tähendanud talle kunstiliste eesmärkide madaldamist, vaid võimalust kõnetada kuulajaid vahetumalt.

Selle stiili ilmekaks näiteks on 1936. aastal valminud **„El Salón México"** (alapealkirjaga „Populaarne tantsuklubi Mexico City's"), mis tuli menukalt esiettekandele 27. augustil 1937 Mexico City's, Mehhiko Sümfooniaorkestrit juhatamas Carlos Chávez. Just viimase kutsel tegi Copland 1932. aastal oma esimese külaskäigu Mehhikosse, mille käigus ta dirigeeris oma teoste ettekandeid. Reis jättis Coplandile kustumatu mulje: teda paelusid nii Mehhiko inimesed ja kultuur kui ka tänavatel ja tantsusaalides kõlanud muusika. Eriti mälestusväärseks osutus külaskäik kohalikku klubisse El Salón México, kus eri ühiskonnakihtidest inimesed tantsisid valssi, tangot, fokstrotti ja teisi populaarseid tantse – üks tollane reisijuht on kirjeldanud seda kui „Harlemi-tüüpi ööklubi kolme saaliga: üks neile, kes riietuvad teie moodi, teine neile, kes kannavad tunkesid, kuid jalas on kingad, ja kolmas paljajalu tulijatele". Copland on hiljem meenutanud, kuidas ta tundis neis rahvarohketes saalides ringi liikudes tõeliselt elavat sidet Mehhiko rahvaga ning sai idee Mehhiko-ainelise teose loomiseks. „Mind köitis mitte kuuldud muusika, vaid vaim, mida seal tajusin. Loodan, et olen suutnud midagi sellest vaimust oma muusikasse talletada," kirjutas helilooja. Ta kasutas teoses mehhiko rahvaviise, põimides need kollaažilaadsesse sümfoonilisse tervikusse kui värvikireva piltpostkaardi mälestusena ühest erilise atmosfääriga paigast ja kultuurist, mis teda sügavalt oli puudutanud.

George Gershwin kirjutas end muusikaajalukku geniaalse laulumeistri ja esimese ameerika ooperi („Porgy ja Bess", 1935)

loojana. Alustanud teismelisena tööd pianisti-muusikapropageerijana Tin Pan Alley'l, kus asusid kõik New Yorgi tähtsamad muusikakirjastused ja noodikauplused, õppis ta tundma, milles peitub eduka lööklaulu saladus, ning 1920. aastateks oli temast saanud Broadway nimekas muusikalihelilooja.

Tõsisema muusika vallas avanes Gershwinil võimalus kätt proovida 1924. aastal, kui legendaarne orkestrijuht Paul Whiteman tellis talt oma džässorkestri jaoks kontserdi. Selleks puhuks loodud „Rhapsody in Blue", mis tuli autori soleerimisel tohutu menuga esiettekandele 1924. aasta veebruaris New Yorgi Aeolian Hallis, tähistas noore helilooja karjääris olulist verstaposti ning tõi talle kuulsuse „mehena, kes tõi džässi kontserdisaali". Vahetult pärast esiettekannet pöördus Gershwini poole sel sündmusel viibinud New Yorgi sümfooniaorkestri dirigent Walter Damrosch, kes soovis talt oma orkestri jaoks n-ö päris klaverikontserti. Kui „Rhapsody in Blue" oli autor visandanud vaid mõne nädalaga, siis **klaverikontserdi F-duur** kallal töötas ta mitu kuud ning tegi sedapuhku ise ka orkestratsiooni (eelneva teose oli orkestrile seadnud Ferde Grofé). „Paljud inimesed arvasid, et „Rapsoodia" oli ainult õnnelik juhus. Hästi, ma tahtsin neile näidata, et seal, kust see oli tulnud, on palju enamat," tähendas oma saavutusega rahulolev helilooja.

Kontsert on üles ehitatud kolmes osas: sonaadivormis avaosa, bluusilik aeglane osa ja tormiline finaal, mille kõlavad meenutused kahest eelmisest osast. Autor on kirjeldanud teost järgnevalt:

> „Esimene osa kasutab charlestoni rütmi. See on kiire ja pulseeriv, kujutades endast ameerika elu nooruslikku ja entusiastlikku vaimu. Teisel osal on poeetiline, õine atmosfäär, mistõttu seda on hakatud nimetama ameerika bluusiks. Viimane osa pöördub tagasi esimese stiili juurde. See on rütmide orgia, mis algab ägedalt ja püsib kogu aeg samas tempos."

Klaverikontsert F-duur kõlas esiettekandes 3. detsembril 1925 Carnegie Hallis New Yorgi sümfooniaorkestri poolt, klaveri taga helilooja ning dirigendipuldis Walter Damrosch. Järgnesid etteasted Washingtonis, Philadelphias ja Baltimore'is. Kõigis paigus võttis publik teose vastu suure entusiasmiga, ent kriitikute arvamused varieerusid kiitvatest halvustavateni. Sellest hoolimata kinnistas Gershwin klaverikontserdiga oma positsiooni klassikalise muusika kontserdilavadel ning tunnustatud pianistid võtsid teose oma repertuaari. Kui inglise dirigent Albert Coates koostas 1930. aastal nimekirja viiekümnest silmapaistvaimast kaasaja

muusikateosest, oli selles ainsa ameeriklasena esindatud Gershwin oma klaverikontserdiga.

USA džässilegend, pianist, helilooja ja orkestrijuht **Edward Kennedy „Duke“ Ellington** on kahtlemata üks ameerika muusika alustalasid. Sündinud 1899. aastal Washingtonis perre, kus isa töötas muuhulgas ülemteenrina Valges majas, sai ta oma hüüdnime Duke (Hertsog) juba koolipõlves silmatorkavalt korraliku riietuse ja viisakate kommete pärast. 1923. aastal asus ta elama New Yorgi Harlemi linnaossa, kus ta koondas enda ümber andekatest muusikutest koosneva ansambli, pälvides laialdase tuntuse esinemistega sealses Cotton Clubis. Ellington hoidis oma ansamblit koos ligi 50 aastat, mille jooksul reisiti ulatuslikult Ameerikas, Euroopas, Lähis-Idas ja Aasias ning salvestati pea igale tolleaegsele Ameerika plaadifirmale. Ellingtoni orkester oli tema jaoks muusikaline laboratoorium, kus paljud teosed valmisid kollektiivse tööna proovidel tärganud ideedest. Ta ei komponeerinud pelgalt instrumentidele, vaid kindlatele mängijatele, arvestades nende isikupära, karakteerset tämbrit ja muusikalist tundlikkust – kõigi tema orkestrantide erisused said osaks Ellingtoni enda muusikalisest stiilist.

„Ma ei vaja aega – mul on vaja tähtaega!“ kõlas Ellingtoni loominguline mantra. Tellimustööna dirigent Arturo Toscaninilt ja NBC Sümfooniaorkestrilt sündis 1950. aastal **„Harlem“**, mis oli algselt mõeldud osaks suuremast New Yorgist inspireeritud orkestrisüidist. Kuna tervikprojekt ei realiseerunud, sai sellest iseseisev teos, mille esiettekanne toimus 21. jaanuaril 1951 New Yorgi Metropolitani Ooperis.

„Harlem“ loob kaleidoskoopilise portree heliloojale südamelähedasest New Yorgi linnaosast, mis oli üks tema loomingulise identiteedi tähtsamaid allikaid. Oma mälestusteraamatus „Music Is My Mistress“ on ta kirjeldanud teost kui pühapäevahommikust jalutuskäiku, mis kulgeb mööda Seitsmendat avenüüd 110. tänavalt põhja poole, läbi hispaania ja lääne-india päritolu elanike asumi, suundudes 125. tänava äripiirkonna poole. Teel võib kuulda mööduvat paraadi või matuserongkäiku, aga ka neid, kes nõuavad kodanikuõigusi. Pala algab bluusihõngulise motiiviga sordiiniga soolotrompetilt, mis intoneerib laskuva väikese tertsiga sõna „Harlem“ – sellest saab kogu teose meloodiline juhtlõng.

Versiooni suurele sümfooniaorkestrile tegi teosest Juilliardi muusikakooli haridusega Harlemi elanik ja Ellingtoni naaber **Luther Henderson**, keda helilooja nimetas oma „klassikaliseks käepikenduseks“. Hendersoni seadet täiendas hiljem Ellingtoni teine

lähedane koostööpartner, dirigent **Maurice Peress**, kes töötas selle ümber oma 1989. aasta salvestise jaoks. Nende seadete tulemusena on Ellingtoni džässorkestri kõlamaailm asetatud sümfoonilisse raamistikku, säilitades samas sooloparti ide virtuoossuse ja improvisatsioonilise karakteri.

Ameerika muusikaliseks suursaadikuks tituleeritud **Leonard Bernstein** oli mitmekülgne geenius: dirigent, helilooja, pianist, pedagoog ja muusikaraamatute autor, kes liikus võrdse enesekindlusega sümfoonilise muusika, ooperi, balleti ja Broadway muusikalide maailmas. 1943. aastal tegi ta ajaloolise dirigendidebüüdi, kui asus vaid mõnetunnise ettevalmistusega asendama haigestunud Bruno Walterit New Yorgi Filharmoonikute pühapäevasel pärastlõunakontserdil Carnegie Hallis. Kontsert kanti üle raadios ning noor dirigent sai üleöö rahvusvaheliselt tuntuks. Paralleelselt sai tuule tiibadesse ka Bernsteini heliloojakarjäär: 1944. aastal juhatas ta oma esiksümfooniat („Jeremija") ja lõi koostöös koreograaf Jerome Robbinsiga oma esimese täispika lavateose, **balleti „Fancy Free"**, mida mängiti suure menu saatel Metropolitani ooperimajas.

„Fancy Free" on hoogne ja elurõõmus lavalugu kolmest madrusest, kes on saanud New Yorgis maalepääsuloa. Baaris kohatud kahe neiu tähelepanu võitmiseks korraldavad nad omavahelise tantsuvõistluse, kuid paraku neiud lahkuvad ja meremehed jäävad omapäi seiklema. Inspiratsiooni pakkusid sellele süžeele New Yorgi kunstniku Paul Cadmuse maalid „The Fleet's In!" ja „Shore Leave", millel on kujutatud puhkusel viibivate madruste ohjeldamatut linnaelu. Mõlemad maalid on kunstiajalooliselt märgilised, kuna need tõid toonasesse ameerika kunsti sisse julge satiiri, seksuaalsuse ja geikultuuri sümboleid, põhjustades USA mereväes ja ühiskonnas tohutu skandaali.

Bernsteini muusika peegeldab loo hoogu ja mängulisust. Džässilikud rütmid, säravad meloodiad ja leidlik orkestratsioon põimivad klassikalise balletimuusika ameerika levimuusika mõjutustega. Ka Robbinsi koreograafias kohtuvad klassikalise balleti tantsukeel ja tollastes tantsusaalides ning baarides populaarsed tantsud, nagu *shag*, *Lindy Hop* ja *jitterbug*. Bernsteini **balletisüit** koosneb seitsmest tantsunumbrist („Kolme madruse sisenemine" – „Stseen baaris" – „Kahe neiu sisenemine2 – *pas de deux* – „Tantsuvõistlus" – „Kolm tantsuvariatsiooni: galopp, valss ja *danzón*" – finaal), mis on ühendatud katkematuks tervikuks.

„Fancy Free" edu tõi mõlemale loojale laiemat tuntust ning andis tõuke nende järgmisele ühisele

ettevõtmisele, Broadway muusikalile „On the Town“, milles on arendatud eelneva balleti süžeed. Sellestki kujunes suur menuk ning 1949. aasta filmiversioon võitis Oscari. „Fancy Free“ jäi aga iseseisva teosena oluliseks näiteks sellest, kuidas Bernstein ühendas oma loomingus sümfoonilise mõtlemise, džässi ja USA suurlinna elava rütmid.

Evelin Kõrvits

Wayne Marshall
Foto: Charlie Best

Briti dirigent, organist ja pianist **Wayne Marshall** (OBE) on rahvusvaheliselt tunnustatud muusik, kelle erakordne musikaalsus ja mitmekülgsus tulevad esile nii dirigendipuldis kui ka klahvpillide taga. Ta töötas aastatel 2014–2020 Kölni Raadioorkestri (WDR Funkhausorchester Köln) peadirigendina ja aastatel 2007–2013 Milano Giuseppe Verdi nimelise sümfooniaorkestri peakülalisdirigendina.

George Gershwini, Leonard Bernsteini ja teiste 20. sajandi ameerika heliloojate loomingu eestkõneleja ning silmapaistva

tõlgendajana ulatub Wayne Marshalli haare ooperist ja orkestriteostest džässi ja orelimuusikani. Tema dirigendikepi all on kõlanud Bernsteini „Candide“ Berliini Riigiooperis ja Lyoni Ooperis, missa Pariisi Orkestriga ja „Valge maja kantaat“ Madalmaade Raadio Filharmooniaorkestriga. Samuti on ta dirigeerinud Harbisoni ooperit „The Great Gatsby“ Dresdeni Semperoperis, Heggie ooperit „Dead Man Walking“ Montréali Ooperis ning arvukalt Gershwini „Porgy ja Bessi“ lavastusi, sealhulgas Pariisi Koomilises Ooperis, Washingtoni Rahvusooperis, Dallase Ooperis ja Viini Riigiooperis.

Marshall on juhatanud paljusid maailma tipporkestreid – tähtsündmuste hulka kuulub kriitikute poolt kõrgelt hinnatud debüüt Berliini Filharmoonikute ees ning esinemised Müncheni Filharmoonikute ja Raadioorkestri, Zürichi Tonhalle-orkestri, Frankfurdi Raadio Sümfooniaorkestri, Berliini Saksa Sümfooniaorkestri ning Baltimore'i, Seattle'i, Chicago, Vancouveri ja Nashville'i sümfooniaorkestritega. Regulaarne koostöö seob teda Viini Tonkünstler-orkestriga, samuti on tema partneriteks olnud Tšehhi, Rotterdami, Oslo ja Strasbourgi filharmooniaorkestrid, Viini Raadio Sümfooniaorkester, Pariisi Orkester, NDR Bigband ja BBC Singers. Ta on osalenud ka BBC Promsil solisti, dirigendi ja telekommentaatorina.

2025. aastal käis Wayne Marshall ulatuslikul ringreisil Saksamaal ja Suurbritannias koos Saksamaa Noorteorkestriga (Bundesjugendorchester), pälvides väga positiivseid arvustusi. Aprillis juhatas ta Britteni „Peter Grimesi“ Lyoni Ooperis ja juunis Tšehhi Raadioorkestrit festivalil „Praha kevad“. Suvel dirigeeris ta Leipzigi MDR-i Sümfooniaorkestrit ning seejärel töötas Flandria Noorteorkestri ja Brüsseli Filharmoonikutega. 2026. aastal esines Marshall Baseli Sümfooniaorkestri ja Müncheni Filharmoonikutega ning kuulus veebruaris Pariisis toimunud La Maestra konkursi žüriisse. Suvel dirigeeris ta kontserte Schleswig-Holsteini festivalil ning juhatas Roomas Teatro dell'Opera di Roma orkestriga Carl Orffi „Carmina Burana“ ettekannet. 2026. aasta lõpetab ta Zürichis Tonhalle-orkestri uusaastakontserdi dirigeerimisega. 2027. aastal ootavad ees esinemised Tšehhi Raadioorkestri, Müncheni Filharmoonikute, ORF Viini Raadio Sümfooniaorkestri, Berliini Saksa Sümfooniaorkestri ja Zürichi Tonhalle-orkestriga. Samuti naaseb ta Kölni Raadioorkestri ette Hispaania kontserdireisiks. 2027. aasta juunis ja juulis teeb Marshall ulatusliku turnee Jaapanis, ühendades dirigeerimise ja orelikontserdid. Septembris läheb ta koos ORF Viini Raadio Sümfooniaorkestriga Hiinasse ja oktoobris dirigeerib Bernsteini

operetti „Candide“ Cagliari ooperiteatris (Teatro Lirico di Cagliari). 2027. aasta lõpetab ta Taani Kuninglikus Ooperis aastalõpukontserte juhatades.

Orelikunstnikuna on Wayne Marshallil erakordselt lai repertuaar ning ta astub üles maailma prestiižseimates kontserdipaikades. Tema esinemised ühendavad väljapaistva virtuoossuse ja erilise kiindumuse 20. ja 21. sajandi muusika vastu. Viimastel aastatel on tema orelikontserdid saavutanud märkimisväärse populaarsuse ka sotsiaalmeedias. 2024. aastal esines ta Los Angelese Walt Disney saalis, Esseni Filharmoonias, Brüsseli katedraalis ning Londoni Royal Albert Hallis Henry Willise oreli 150. aastapäeva tähistamise raames. Seejärel on Marshall andnud orelikontserte Londoni Royal Festival Hallis ja Norwichi katedraalis ning esinenud Taiwanis Weiwuyingi orelifestivalil. Dudelange'is toimunud sooloõhtule järgnes ulatuslik orelikontsertide turnee Hiinas. Samuti on ta esinenud nii organisti kui ka dirigendina Luzerni festivalil, tähistamaks KKL-i oreli 25. aastapäeva. 2026. aastal avas Marshall pidulikult Gloucesteri katedraali uue oreli ning esines soolokavaga Cambridge'i St John's College'i uuel orelil. Suvel esines ta Rheingau muusikafestivalil, Budapesti Müpa kultuurikeskuses ja Bergamo rahvusvahelisel orelifestivalil.

Wayne Marshall on pälvinud arvukalt tunnustusi. 2004. aastal sai ta Bournemouthi Ülikooli audoktori kraadi, 2010. aastal Londoni Kuningliku Muusikakolledži Fellow' tiitli ja 2016. aastal Barbadose valitsuse kuldse juubeli auhinna. 2021. aastal nimetati ta Briti Impeeriumi Ordu ohvitseriks (OBE) tunnustusena tema teenete eest muusika vallas. 2024. aasta märtsis omistati talle Coventry Ülikooli audoktori kraad. Wayne Marshall on uhkusega ka London Music Fundi saadik. Tegemist on heategevusorganisatsiooniga, mille eesmärk on võimaldada vähemate võimalustega kogukondadest pärit lastele ligipääs kvaliteetsele muusikaharidusele.

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester (ERSO) on elav ja mitmekülgne tipptasemel orkester. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal pidulik 100. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Orkester sai alguse Eesti Raadio juures sündinud ansamblist, mis raadio algusaegadel mängis otse-eetris juttude vahele muusikapalasid. Raadio-orkestrist täiemõõduliseks sümfooniaorkestriks kasvas kollektiiv 1945. aastaks.

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Foto: Krõõt Tarkmeel

Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri audirigent on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Käesoleva juubelihooaja esimene kontserdireis viis Lõuna-Koreasse, ees ootavad esinemised Austrias, Lätis ja Leedus. 2025. aasta detsembris andis ERSO peadirigent Olari Eltsi juhatusel kontserte Ljubljanas ja Bregenzis. 2024. aastal esines orkester Linzis, Viinis ja Prahas. 2023. aasta mais toimus orkestri esimene turnee Suurbritannias, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2022. aastal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie". 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier' muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsi juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel, nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi Filharmoonia suur saal ja Maria teatri kontserdisaal, Kölni Filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget taset on esile tõstetud mainekates rahvusvahelistes klassikalise muusika väljaannetes ning orkestri salvestised on toonud mitmeid olulisi tunnustusi, neist märgilisim Eesti esimene Grammy auhind 2004. aastal Paavo Järvi juhatusel. Eesti Muusikaauhindade jagamisel nimetati 2020. aasta klassikaalbumiks Heino Elleri sümfooniliste teoste plaat ning 2026. aastal Erkki-Sven Tüüri autoriplaat „Aeris", mõlemad Olari Eltsi juhatusel. Samuti tunnustas Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapital 2020. aastal ERSOt ja Olari Eltsi aastapreemiaga Heino Elleri muusika salvestamise eest. Suurepärane koostöö on ERSOl selliste mainekate plaadifirmadega, nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt. Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse.

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester annab regulaarselt kontserte oma kodusaalis Estonia kontserdisaalis, kus orkestrit saab kuulda pea igal reedel. ERSO kontserdid jõuavad publikuni ka Klassikaraadio vahendusel ning alates 2020. aastast ERSO TV-s (erso.tv), mis võimaldab jälgida kontsertide otseülekandeid ja vaadata järelevaatamises varasemaid esinemisi.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

I viiul
Marta Spārniņa - *kontsertmeister*
Marge Uus
Piret Sandberg
Marta Mutso
Tõnis Pajupuu
Liisi-Mai Krigul
Andrus Tork
Kristiina Aimla
Liis-Helena Väljamäe
Astrid Muhel
Nina Kawaguchi
Kaiu Talve
Kätlin Ivask
Kirti-Kai Loorand

II viiul
Kaido Välja
Kadi Vilu
Egert Leinsaar
Maaren Vihermäe
Kristel Kiik
Maiu Mägi
Mari-Katrina Suss
Triin Krigul
Kristjan Nõlvak
Marlis Timpmann
Ida Teppo-Gualandi

Viiola
Rain Vilu
Liina Sakkos
Helena Altmanis
Martti Mägi
Kristiina Välja
Anna-Helena Inno
Liisi Rusnak

Sandra Klimaitė
Kaja Kiho
Juhan Palm-Peipman

Tšello
Indrek Leivategija
Andres Alexander Metspalu
Margus Uus
Villu Vihermäe
Riina Erin
Maris Vallsalu
Lauri Toom
Katrin Oja

Kontrabass
Regina Udod
Janel Altroff
Imre Eenma
Xiaonan Nie
Ants Õnnis
Raimond Mägi

Flööt
Mari-Liis Vind
Linda Vood
Janika Lentsius

Oboe
Raquel Martins
Manuel Nunes
Tõnis Traksmann

Klarnet
Soo-Young Lee
Jose Carlos Dominguez Almela
Maksymilian Błaszczyński
Meelis Vind

Fagott
Peeter Sarapuu
Jakob Peäske
Kaido Suss

Metsasarv
Ye Pan
Mattias Vihmann
Kalle Koppel
Nikita Matsuk

Trompet
Indrek Vau
Laur Keller
Erki Möller
Ivar Tillemann

Tromboon
Diogo Fernandez
Peeter Margus
Johannes Kiik

Tuuba
Madis Vilgats

Timpanid
Maarja Nuut

Löökpillid
Kaspar Eisel
Reno Kokmann
Terje Terasmaa
Lauri Metsvahi

Harf
Sara Siria D`Amico

Klaver
Jakob Teppo

Saksofon
Emily Urla
Hanna Taube
Tanel Gatski
Lauri Sepp
Maret Melesk

Eesti Kontsert: produtsent Lauri Aav, assistent Laura Schotter

Eesti Kontsert

Ladysmith Black Mambazo
& Estonian Voices

40 aastat „Gracelandist“

N 3. DETSEMBER 19.00 Vanemuise kontserdimaja
R 4. DETSEMBER 19.00 Pärnu kontserdimaja
L 5. DETSEMBER 19.00 Estonia kontserdisaal

eestikontsert.ee

E·R·O
EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

EESTI KONTSERDI HOOAJA TOETAJAD

LIVIKO
anno 1898

Balbiino
VALMISTAME RÕÕMU

Jazz
PESULAD

SELVER
Hea mõte

myfitness
world class gym & studios

/eestikontsert /eesti_kontsert

eestikontsert.ee